

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jaroslava Škopka a soudců Mgr. Aleše Smetanky a JUDr. Veroniky Burianové ve věci

žalobkyně: **FIXNET s.r.o.**, IČO 26357739
sídlem Pravdova 1274, 342 01 Sušice
zastoupená Mgr. Jiřím Chejnem, advokátem
sídlem K Vinici 987, 280 02 Kolín

proti
žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**
sídlem Škroupova 18, 306 13 Plzeň

za účasti osoby
zúčastněné na řízení: **Zemědělské zásobování a nákup Strakonice a.s.**, IČO 46678379
sídlem Radošovice 83, 386 01 Strakonice
zastoupená Mgr. Luděkem Vránou, advokátem
sídlem Jungmannova 745/24, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 12. 2024, č. j. PK-RR/7608/24

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

1. Žalobkyně jakožto poskytovatel služeb elektronických komunikací podala Městskému úřadu Sušice (dále jen „*vyvlastňovací úřad*“) dne 8. 4. 2024 návrh na omezení vlastnického práva osoby zúčastněné na řízení (dále jen „*OZNŘ*“) k pozemku parc. č. st. Xa v k. ú. S. n. O., jehož součástí je stavba sila bez čp. (dále jen „*stavba sila*“), zřízením věcného břemene na dobu neurčitou ve prospěch žalobkyně za náhradu podle zákona č. 184/2006 Sb., o odnětí nebo omezení vlastnického práva k pozemku nebo ke stavbě (dále jen „*zákon o vyvlastnění*“). Obsahem věcného břemene měla být služebnost komunikačního vedení, která by žalobkyni opravňovala v určených prostorách stavby sila zřizovat, provozovat, vykonávat údržbu, opravy a modernizovat zařízení pro provoz veřejné komunikační sítě.
2. Po provedení vyvlastňovacího řízení vydal vyvlastňovací úřad dne 19. 8. 2024 rozhodnutí č. j. 1790/24/zamít. (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), kterým podle § 24 odst. 1 zákona o vyvlastnění žádost žalobkyně zamítl. Žalovaný zamítl odvolání žalobkyně proti prvoinstančnímu rozhodnutí a prvoinstanční rozhodnutí potvrdil rozhodnutím ze dne 9. 12. 2024, č. j. PK-RR/7608/24 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“).
3. Žalobkyně podala proti napadenému rozhodnutí včasnou a přípustnou žalobu podle § 65 a násl. s. ř. s.

II.

Podání účastníků a OZNŘ

4. Žalobkyně uplatnila v žalobě celkem čtyři okruhy žalobních námitek podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Žalobkyně namítla nesprávnost závěru správních orgánů, že neprokázala převahu veřejného zájmu nad zachováním dosavadních práv vyvlastňovaného podle § 3 odst. 1 věta první zákona o vyvlastnění (dále jen „*první žalobní bod*“). Žalobkyně namítla nesprávnost závěru správních orgánů o nesplnění podmínky dle § 3 odst. 1 věty druhé zákona o vyvlastnění, tedy že práva k pozemku nebo stavbě potřebná pro uskutečnění účelu vyvlastnění nelze získat dohodou nebo jiným způsobem (dále jen „*druhý žalobní bod*“). Správní orgány podle žalobkyně nesprávně aplikovaly zákon č. 416/2009 Sb., o urychlení výstavby strategicky významné infrastruktury (dále jen „*liniový zákon*“), který na případ nedopadá – správní orgány správně postupovaly podle zákona o vyvlastnění a zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích (dále jen „*ZEK*“; dále jen „*třetí žalobní bod*“). Dále žalobkyně namítla vadu procesu před vyvlastňovacím úřadem související s námitkami OZNŘ, kdy se tato vada měla významně podílet na vydání nezákonného prvoinstančního rozhodnutí (dále jen „*čtvrtý žalobní bod*“). Žalobkyně žádala, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, v němž zruší prvoinstanční rozhodnutí.
5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl k prvnímu žalobnímu bodu, že podaná žádost i všechny skutečnosti zjištěné v průběhu vyvlastňovacího řízení prokazují, že veřejný zájem nepřevážil nad zachováním dosavadních práv vyvlastňovaného. K třetímu žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že v napadeném rozhodnutí není žádný odkaz na liniový

zákon. Vyvlastňovací úřad sice v preambuli prvoinstančního rozhodnutí odkázal na úpravu postupů v řízení o vyvlastnění liniovým zákonem, nicméně z odůvodnění je zřejmé, že jeho postup v řízení nebyl liniovým zákonem nijak modifikován, jelikož žádost o zřízení věcného břemene vyvlastněním byla zamítnuta pro nesplnění podmínek pro vyvlastnění daných zákonem o vyvlastnění. Žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítl.

6. OZNŘ k prvnímu žalobnímu bodu uvedla, že nenahraditelnost stavby sila pro umístění zařízení žalobkyně nebyla prokázána. Území, které chce žalobkyně signálem ze svého zařízení pokrýt, je pokryto signálem jiných poskytovatelů, kteří své zařízení na stavbu sila neumístili. OZNŘ ke svému podání k důkazu přiložila mapu pokrytí signálem s uvedením tamních poskytovatelů připojení a uvedla, že ze strany OZNŘ specifikovaní poskytovatelé nepotřebují k šíření svého signálu stavbu sila. Žalobkyně podle OZNŘ rezignovala na prokázání převahy veřejného zájmu nad zájmem na zachování dosavadních práv OZNŘ. Mapu pokrytí předložila žalobkyně až po koncentrační lhůtě. K třetímu žalobnímu bodu OZNŘ uvedla, že pro prvoinstanční rozhodnutí neměla úprava liniového zákona žádný význam. OZNŘ navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
7. Žalobkyně v replice poukázala na to, že žalovaný ve vyjádření k žalobě tvrdil, že nebyla prokázána převaha veřejného zájmu nad zachováním stávajících práv OZNŘ, a současně, že všechny skutečnosti zjištěné v průběhu vyvlastňovacího řízení prokazují, že veřejný zájem nepřevážil nad zachováním dosavadních práv OZNŘ. K příloze předložené OZNŘ žalobkyně uvedla, že není relevantní, protože (i) pokrytí území více poskytovateli není významné pro posouzení veřejného zájmu, neboť oprávnění podle § 104 ZEK jsou dána všem subjektům splňujícím podmínky, (ii) příloha byla ze strany OZNŘ předložena až po koncentrační lhůtě, (iii) z přílohy není patrné, zda jsou služby poskytované poskytovateli uvedenými v příloze srovnatelné se službami elektronických komunikací poskytovanými žalobkyní. Žalobkyně dále uvedla, že společnost STARNET, s.r.o. provozuje zařízení umístěná na stavbě sila prostřednictvím dceřiné společnosti OtavaNet s.r.o. Tvrzení OZNŘ, že jiní poskytovatelé nemají zařízení na stavbě sila, je tudíž nepravdivé.

III.

Předchozí soudní řízení

8. Rozsudkem ze dne 20. 2. 2025, č. j. 57 A 5/2025-139 (dále jen „*první rozsudek*“), soud zrušil rozhodnutí žalovaného a vyvlastňovacího úřadu a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. První rozsudek zrušil Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 30. 4. 2025, č. j. 2 As 48/2025-90 (dále jen „*první zrušující rozsudek*“). Nejvyšší správní soud posoudil názor krajského soudu, že správní orgány neprovedly test proporcionality, jako nesprávný. Krajský soud se totiž zabýval třetím krokem testu proporcionality, zatímco správní orgány dospěly k závěru, že žalobkyně neprokázala naplnění druhého kroku testu proporcionality. Nejvyšší správní soud zavázal krajský soud, aby se zabýval tím, zda bylo na žalobkyni, aby prokázala naplnění předpokladů pro vyvlastnění, či zda musí správní orgány obstarat dostatečné podklady, aby mohly naplnění podmínek pro vyvlastnění samy věcně posoudit.
9. Rozsudkem ze dne 3. 9. 2025, č. j. 57 A 5/2025-199 (dále jen „*druhý rozsudek*“), soud zrušil rozhodnutí žalovaného a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Zdejší soud vyšel z toho, že vyvlastňovací řízení je řízením zahajovaným na žádost podle § 44 správního řádu. I v řízení zahajovaném na žádost však musí správní orgán zjistit skutkový stav bez

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

důvodných pochybností (zásada materiální pravdy). Na této skutečnosti nic nemění ani to, že vyvlastnitel je povinen ve vyvlastňovacím řízení tvrdit určité skutečnosti a označit důkazy na podporu svých tvrzení. Pokud tedy žalobkyně netvrdila a neprokázala rozhodné skutečnosti, bylo na správních orgánech, aby ji k uplatnění těchto tvrzení a označení důkazů vyzvaly. Správní orgány mohly zjišťovat rozhodné skutečnosti i jinými cestami. Pokud správní orgány žalobkyni k doplnění nezbytných tvrzení a označení důkazů nevyzvaly ani samy potřebné skutečnosti nezjišťovaly, nemá jejich skutkový závěr, že cíle ve veřejném zájmu (zamýšleného rozsahu pokrytí signálem) nelze dosáhnout jiným způsobem než umístěním zařízení žalobkyně do stavby sila, oporu ve správním spis.

10. Druhý rozsudek byl ke kasační stížnosti OZNŘ zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2026, č. j. 2 As 212/2025-46 (dále jen „*druhý zrušující rozsudek*“) a věc byla vrácena zdejšímu soudu k dalšímu řízení.

IV.

Závazné právní názory kasačního soudu

11. Nejvyšší správní soud vyslovil v druhém zrušujícím rozsudku následující právní názory, jimiž je zdejší soud při posouzení důvodnosti žaloby podle § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán. Veřejný zájem, k jehož naplnění má vyvlastnění sloužit, ve vyvlastňovacím řízení nechrání vyvlastňovací úřad (vystupující jako nestranný arbitr), ale hájí ho výlučně vyvlastnitel (viz bod 35 druhého zrušujícího rozsudku). Vyvlastnitel je povinen v žádosti doložit skutečnosti nasvědčující tomu, že veřejný zájem na vyvlastnění převažuje nad zájmem na zachování práv vyvlastňovaného. Důkazní břemeno ohledně podmínek pro vyvlastnění upravených v § 3 až § 5 zákona o vyvlastnění tíží vyvlastnítele a odpovědnost za zjištění skutkového stavu nese vyvlastnitel. Vyvlastňovací úřad vychází z důkazů, které byly navrženy účastníky řízení. Neunesení důkazního břemene, které tíží vyvlastnítele, vede k zamítnutí jeho žádosti (viz body 34, 38, 39 až 42 druhého zrušujícího rozsudku). Žádost žalobkyně obsahovala stanovené náležitosti, byly k ní připojeny předepsané přílohy, jejímu věcnému projednání nic nebránilo a vyvlastňovací úřad nebyl povinen vyzývat k doplnění žádosti ani o tvrzení ani o důkazy. Vyvlastňovací úřad nebyl povinen předběžně vyrozumět vyvlastnítele, že neunáší své břemeno tvrzení a důkazní a umožnit mu to ještě zvrátit před rozhodnutím o žádosti (viz body 46 až 50 druhého zrušujícího rozsudku). Zdejší soud musí v dalším řízení posoudit, zda žalobkyně ve správním řízení unesla své důkazní břemeno a prokázala, že účelu vyvlastnění nelze dosáhnout způsobem, který by zasahoval do práv jiných osob s menší intenzitou, jak dovodily ve svých rozhodnutích správní orgány. Přitom má zdejší soud přihlídnout pouze k těm tvrzením a důkazním prostředkům, u nichž to nevyklučují ustanovení zavádějící do vyvlastňovacího řízení prvky koncentrace řízení dle § 22 odst. 2 a 3 zákona o vyvlastnění a § 82 odst. 4 správního řádu (viz bod 51 druhého zrušujícího rozsudku).
12. Zdejší soud byl však vázán i závěry prvního zrušujícího rozsudku. Soud tyto závěry, shrnuté v bodech 19 až 26 druhého rozsudku, připomíná. Podle kasačního soudu byl naplněn první krok testu proporcionality vyvlastnění (zásah sleduje legitimní cíl a je způsobitý jej dosáhnout – požadavek vhodnosti). Druhý krok spočíval v tom, zda cíle zásahu nelze dosáhnout jiným způsobem, jenž by byl ve vztahu k dotčenému základnímu právu šetrnější – požadavek potřebnosti (tj. posouzení, zda kromě vyvlastnění či omezení

vlastnického práva v rozsahu navrženém vyvlastnitelem neexistuje s ohledem na okolnosti věci jiná varianta, jak dosáhnout sledovaného legitimního cíle, která by byla ve vztahu k vlastnickému právu vyvlastňovaného šetrnější, tj. buď vůbec do tohoto práva nezasáhne nebo zasáhne s menší intenzitou). Správní orgány provedly druhý krok testu a přijaly závěr, že ve vyvlastňovacím řízení nebylo prokázáno, že cíle ve veřejném zájmu nelze dosáhnout jiným způsobem. Tento svůj závěr odůvodnily správní orgány takto: *Žalobkyně měla povinnost tvrdit a prokázat, že veřejný zájem převažuje nad zachováním dosavadních práv OZNŘ, avšak neučinila to, protože její tvrzení byla pouze v obecné rovině, a to i v reakci na námitky OZNŘ. Žalobkyně spojovala převahu veřejného zájmu pouze s existencí veřejného zájmu a nenavrhl ani žádný důkaz (např. porovnáním rozsahu pokrytí v závislosti na výšce umístění zařízení či kvantifikováním zákazníků). Žalobkyně se nevypořádala s otázkou, zda účelu vyvlastnění (tj. pokrytí určité oblasti potřebným signálem) není možné dosáhnout jinak než umístěním zařízení ve stavbě sila. Žalobkyní tvrzená vhodnost stavby sila pro umístění zařízení veřejné komunikační sítě, vycházející z jeho geografické polohy a výšky, bez dalšího nedokládá nezbytnost stavby sila pro zajištění veřejné komunikační sítě ani nemožnost zajištění jiného řešení s tím, že je jisté obecně možné provozovat veřejnou komunikační síť i z jiných míst. Smyslem vyvlastňovacího řízení není umožnit vyvlastniteli realizovat optimální řešení jeho záměru, ale zajistit právo k cizí nemovité věci v případě, kdy nelze tento záměr realizovat jiným způsobem. Pokud bylo možné docílit naplnění veřejného zájmu způsobem, který zasahuje do práv ostatních osob s menší intenzitou, je nutné volit právě tento způsob. Žalobkyně nemůže požadovat svévolně omezení vlastnického práva pouze na základě toho, že omezení vlastníka ve využití nemovité věci je zpravidla málo významné, kdy je naopak třeba odůvodnit, proč je umístění infrastruktury elektronických komunikací na konkrétní nemovité věci nezbytné. Samotné nenaplnění druhého kroku testu proporcionality vyvlastnění postačuje k zamítnutí žádosti žalobkyně a není třeba zabývat se třetím krokem. Ač je závěr správních orgánů, že zajištění potřebných práv je na rozdíl od energetického zákona možné i jiným způsobem než vyvlastněním, nepřezkoumatelný, tato dílčí nepřezkoumatelnost rozhodnutí neznemožňuje zdejšímu soudu, aby přezkoumal závěr o nenaplnění druhého kroku testu proporcionality. Třetí krok testu proporcionality spočívá při zohlednění podstaty a smyslu dotčeného základního práva v posouzení, zda převáží zájem na dosažení sledovaného cíle – proporcionalita v užším smyslu. Třetí krok vyžaduje vymezení konkrétních protichůdných zájmů či práv a jejich vzájemné vážení.*

V.

Posouzení věci soudem

13. Soud rozhodl o věci v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť s tím oba účastníci i OZNŘ souhlasili (účastníci nereagovali na výzvu soudu ze dne 1. 4. 2026, č. j. 57 A 5/2025-237, a OZNŘ výslovně souhlasila v podání ze dne 7. 4. 2026).
14. V souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Přezkumná činnost soudu dále respektovala dispoziční zásadu vyjádřenou v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z hlediska soudního přezkumu představují napadené a prvoinstanční rozhodnutí jeden celek (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, č. 534/2005 Sb. NSS).
15. Žaloba je nedůvodná.

16. Soud předznamenává, že je vázán nejen právními názory vyslovenými Nejvyšším správním soudem v prvním zrušujícím rozsudku a v druhém zrušujícím rozsudku, ale i svými závěry vyslovenými v prvním rozsudku a v druhém rozsudku, které nebyly Nejvyšším správním soudem v prvním zrušujícím rozsudku ani v druhém zrušujícím rozsudku shledány nesprávnými a nebyly tedy důvody zrušení předešlých rozsudků zdejšího soudu vydaných v nyní projednávané věci.
17. Podle § 3 odst. 1 věty první zákona o vyvlastnění je vyvlastnění přípustné jen pro účel vyvlastnění stanovený zvláštním zákonem a jen jestliže veřejný zájem na dosažení tohoto účelu převažuje nad zachováním dosavadních práv vyvlastňovaného.
18. Podle § 3 odst. 1 věty druhé zákona o vyvlastnění není vyvlastnění přípustné, je-li možno práva k pozemku nebo stavbě potřebná pro uskutečnění účelu vyvlastnění získat dohodou nebo jiným způsobem.
19. Podle § 4 odst. 2 zákona o vyvlastnění musí být veřejný zájem na vyvlastnění prokázán ve vyvlastňovacím řízení.
20. Podle § 18 odst. 2 písm. b) zákona o vyvlastnění musí žádost o zahájení vyvlastňovacího řízení obsahovat kromě náležitostí stanovených zvláštním právním předpisem zejména doložení skutečností nasvědčujících tomu, že byly splněny podmínky pro vyvlastnění (§ 3 až 5).
21. § 22 odst. 2 a 3 zákona o vyvlastnění stanoví, že námitky proti vyvlastnění a důkazy k jejich prokázání mohou být uplatněny nejpozději při ústním jednání; k později uplatněným námitkám a důkazům se nepřihlíží. O tomto následku musí být účastníci poučeni v uvědomění o zahájení vyvlastňovacího řízení. Zmeškání lhůty nelze prominout.
22. Podle § 24 odst. 1 věty první zákona o vyvlastnění platí, že nebude-li v řízení prokázáno, že jsou splněny podmínky pro vyvlastnění, vyvlastňovací úřad žádost vyvlastnítele zamítne do 30 dnů ode dne konání ústního jednání.
23. Podle § 104 odst. 2 ZEK je oprávněn podnikatel zajišťující veřejnou komunikační síť, který podle § 8 odst. 2 oznámil podnikání, za splnění dále stanovených podmínek zřizovat a provozovat na cizí stavbě nebo v ní zařízení uvedená v bodech a) až c).
24. § 82 odst. 4 věta první správního řádu stanoví, že k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlídně jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve.
25. Ve věci nebylo mezi účastníky sporu o tom, že (i) byly splněny formální požadavky pro vedení vyvlastňovacího řízení, (ii) žalobkyně jako podnikatel provozuje veřejnou komunikační síť a poskytuje veřejně dostupné služby elektronických komunikací podle ZEK, OZNŘ je vlastníkem stavby sila a žalobkyně nedisponuje právním titulem k užívání stavby sila pro provozování veřejné komunikační sítě, (iii) žalobkyni svědčí veřejný zájem vyjádřený v § 7 odst. 2 a § 104 ZEK, jehož účelem je zřizování, provozování, vykonávání údržby, oprav a modernizace komunikačního vedení dle ZEK, (iv) stavba sila je pro svou geografickou polohu a výšku vhodná pro umístování zařízení veřejné komunikační sítě, přičemž žalobkyně navrhla vyvlastnění jen v rozsahu nezbytném k dosažení účelu vyvlastnění stanoveného ZEK a (v) žalobkyně doložila, že vedla jednání, ale nepodařilo se jí ve lhůtě 90 dnů uzavřít smlouvu o získání práv k pozemku nebo ke stavbě potřebných

pro uskutečnění účelu vyvlastnění stanoveného zákonem (viz str. 11, 12 a 17 prvoinstančního rozhodnutí, str. 3 až 6 napadeného rozhodnutí a bod 38 druhého rozsudku).

26. Z celku prvoinstančního a napadeného rozhodnutí je zřejmé, že správní orgány opřely zamítnutí žádosti žalobkyně o dva rozhodovací důvody: (1) Nebyla splněna podmínka, že veřejný zájem na dosažení účelu vyvlastnění převažuje nad zachováním dosavadních práv vyvlastňovaného podle § 3 odst. 1 věty první zákona o vyvlastnění (dále jen „*první důvod rozhodnutí*“). (2) Nebyla splněna podmínka, že práva ke stavbě potřebná pro uskutečnění účelu vyvlastnění není možno získat dohodou nebo jiným způsobem podle § 3 odst. 1 věty druhé zákona o vyvlastnění (dále jen „*druhý důvod rozhodnutí*“; srov. bod 39 druhého rozsudku). První důvod rozhodnutí zpochybňovala žalobkyně v prvním žalobním bodu a druhý důvod rozhodnutí zpochybňovala žalobkyně v druhém žalobním bodu.

První žalobní bod

27. V prvním rozsudku soud dospěl k závěru o důvodnosti Prvního žalobního bodu (srov. pasáž *První žalobní bod* v bodech 28 až 49 prvního rozsudku a body 4 a 5 prvního zrušujícího rozsudku). Tento závěr vyhodnotil kasační soud v prvním zrušujícím rozsudku jako nesprávný (srov. body 22 až 42 prvního zrušujícího rozsudku). V druhém rozsudku soud, byť z jiných důvodů, dospěl opět k závěru o důvodnosti prvního žalobního bodu (srov. body 40 až 67 druhého rozsudku a bod 5 druhého zrušujícího rozsudku). I tento závěr vyhodnotil kasační soud v druhém zrušujícím rozsudku jako nesprávný (srov. body 28 až 51 druhého zrušujícího rozsudku).
28. V souladu se závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu vyšel soud z toho, že správní orgány byly povinny provést test proporcionality zásahu do vlastnického práva OZNŘ, ke kterému by zřízením služebnosti (věcného břemene) došlo, a tento test provedly. Kasační soud též závazně stanovil, že v prvním kroku testu (zda zásah sleduje legitimní cíl a je způsobilý jej dosáhnout) žádosti žalobkyně žádané vyvlastnění obstálo. Druhý krok testu proporcionality (test potřebnosti) měl spočívat v posouzení, zda nelze cíle žalobkyně požadovaného zásahu dosáhnout jiným způsobem, jenž by byl k vlastnickému právu OZNŘ šetrnější, tj. zda neexistuje jiná skutková varianta, jak dosáhnout tohoto cíle, která by do vlastnického práva OZNŘ nezasáhla nebo zasáhla méně intenzivně.
29. Soud vyšel ze závazného právního názoru kasačního soudu, že správní orgány dospěly k závěru, že nebylo prokázáno, že cíle ve veřejném zájmu nelze dosáhnout jiným způsobem, a tento svůj závěr odůvodnily tím, že (i) tvrzení žalobkyně byla (i přes námitky OZNŘ) pouze v obecné rovině, žalobkyně se nevypořádala s otázkou, zda účelu vyvlastnění (tj. pokrytí určité oblasti potřebným signálem) není možné dosáhnout jinak než umístěním zařízení ve stavbě sila; (ii) žalobkyně nenavrhla žádný důkaz (např. porovnáním rozsahu pokrytí v závislosti na výšce umístění zařízení či kvantifikováním zákazníků); (iii) žalobkyně tvrdí vhodnost stavby sila, vycházející z jeho geografické polohy a výšky, bez dalšího nedokládá nezbytnost stavby sila pro zajištění veřejné komunikační sítě ani nemožnost zajištění jiného řešení s tím, že je obecně možné provozovat veřejnou komunikační síť i z jiných míst, a proto nepostačuje zjištění, že jde o optimální řešení pro žalobkyni.

30. Vzhledem k závaznému právnímu názoru vyjádřenému v druhém zrušujícím rozsudku soud zkoumal, co žalobkyně ve správním řízení tvrdila k tomu, že účelu vyvlastnění nelze dosáhnout způsobem, který by zasahoval do práv jiných osob s menší intenzitou, a jak taková svá tvrzení prokázala.
31. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobkyně v bodě 5 žádosti tvrdila, že stavba sila vzhledem ke své unikátní geografické poloze a výšce představuje nenahraditelný bod veřejné komunikační sítě žalobkyně a že bez stavby sila není možné zajistit optimální pokrytí pro poskytování veřejně dostupných služeb elektronických komunikací pro velkou část Sušice a přilehlého okolí (např. obcí Dobruška, Malá Chmelná, Velká Chmelná, Červené Dvorce nebo Tetražice; dále jen „Obce“), neboť v jejím okolí není žádná další budova s obdobnými parametry, která by jejich poskytování umožnila. Žalobkyně dále tvrdila, že stavba sila je nejvyšší budovou v Sušici a vyčnívá nad ostatními budovami v okolí a okolním terénem. Toto tvrzení žalobkyně prokazovala šesti fotografiemi přiloženými k žádosti v příloze č. 2 a č. 3, na kterých byly pohledy z kopců nad Sušicí a z budovy stavby sila na Sušici a okolí, z nichž bylo patrné, že stavba sila převyšuje ostatní sušické budovy. Dále žalobkyně v žádosti tvrdila, že stavbu sila využívá pro šíření signálu své mobilní sítě i T-MOBILE.
32. OZNŘ v námitkách uvedla, že žalobkyně tvrdila pouze v obecné rovině a neprokázala, že je ve veřejném zájmu právě konkrétní požadované vyvlastnění, že se nevypořádala s tím, zda není účelu vyvlastnění možno dosáhnout jinak než na stavbě sila, kdy nepostačuje, že stavba sila je v dané lokalitě nejvyšší stavbou. Žalobkyně neprokázala, proč vedení nemůže umístit na jiné, nižší, budově v Sušici nebo jejím okolí. Pokud by existovala možnost pokrýt území jinak (byť s vyššími náklady např. umístěním více než jednoho vysílače), nebylo by vyvlastnění nezbytné. OZNŘ konkrétně k argumentaci v žádosti uvedla, že na stavbě sila má umístěn vysílač jen jeden operátor (T-MOBILE), ačkoliv bezdrátové připojení v oblasti nabízí kromě T-MOBILE, Vodafone a O2 dalších 6 poskytovatelů označených v přílohách námitek, kteří jsou schopni se bez stavby sila obejít. Žalobkyně neprokázala unikátní geografickou polohu stavby sila. Žalobkyně neuvedla konkrétně, co znamená *velká část Sušice*. Pokud žalobkyně argumentovala *optimálním pokrytím*, připustila, že i bez stavby sila je (byť neoptimálního) pokrytí lokality možno zajistit umístěním vedení jinde.
33. K námitkám OZNŘ se vyjádřila žalobkyně podáním ze dne 24. 7. 2024, v němž uvedla, že v žádosti tvrdila, které konkrétní oblasti bez použití stavby sila nebylo možno signálem pokrýt. Žalobkyně poukázala na to, že na stavbě sila má umístěno zařízení nejen T-MOBILE, ale i OtavaNet s.r.o., dále že každý poskytovatel poskytuje připojení jiným způsobem a v jiných lokalitách. Z námitek OZNŘ není zřejmé, jaké území připojení ostatních poskytovatelů pokrývá. Skutečnost, že stavba sila je nejvyšší budovou v Sušici, je obecně známá, kterou není třeba prokazovat.
34. V odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí žalobkyně vysvětlila, že *optimálním* pokrytím mínila pokrytí, které umožňuje využívání služby elektronických komunikací ze strany jejich uživatelů. Žalobkyně akcentovala jako notorietu, kterou není třeba prokazovat, že skutečnost, že stavba sila je nejvyšší budovou v Sušici a okolí, osvědčuje nezastupitelnost stavby sila pro šíření signálu v prostoru a umožňuje zajistit pokrytí oblastí, které není možné pokrýt signálem z nižších budov kvůli překážkám mezi vysílačem a přijímačem vzhledem ke kopcovitému terénu Sušicka. Oblasti pokrytí

signálem ze stavby sila nebylo nutno prokazovat, protože odbor výstavby vyvlastňovacího úřadu dané území zná a vyvlastňovacímu úřadu je z úřední činnosti známo, jakého počtu obyvatel se týká možnost poskytovat veřejně dostupné komunikační služby ze stavby sila. Žalobkyně předložila mapu území zajištěného svým pokrytím ze stavby sila s vyobrazením mj. Obcí, jejichž pokrytí nelze zajistit jinak než ze stavby sila. Žalobkyně poukázala i na to, že vyvlastňovací úřad měl sám zjistit všechny skutečnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu podle § 50 odst. 3 správního řádu a že OZNR v rozporu s § 52 správního řádu svá tvrzení v námitkách neprokázala. Žalobkyně namítala, že vyvlastňovací úřad neporovnal veřejný zájem se zájmem na zachování dosavadních práv OZNR, neprovedl tedy test proporcionality a nezabýval se k tomu žalobkyní předloženými důkazy ani její argumentací ve vyjádření k námitkám. Žalobkyně vytýkala vyvlastňovacímu úřadu nedostatečné odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí a to, že měl-li vyvlastňovací úřad za to, že podmínky dle § 3 odst. 1 zákona o vyvlastnění nebyly splněny, měl žalobkyni vyzvat k doplnění žádosti dle § 45 správního řádu.

35. K odvolání žalobkyně se vyjádřila OZNR v podání ze dne 20. 9. 2024. Uvedla, že žalobkyně je schopna poskytovat služby elektronických komunikací i z jiného místa než stavby sila. Není jasné, proč by žalobkyně nemohla pokrýt Obce jinak než jedním vysílačem na stavbě sila, kdy s tím spojené náklady nejsou pro posouzení veřejného zájmu relevantní. OZNR poukázala na to, že Obce mají dohromady méně než 600 obyvatel. Akcentovala též, že signál šířený ze stavby sila má v cestě četné překážky v podobě kopců a hor, podstatně vyšších než je stavba sila. Notorieta tedy nemůže být, že stavba sila je jedinou budovou v Sušici, odkud lze šířit signál bez překážek. Žalobkyně mohla porovnat rozsah pokrytí v závislosti na výšce umístění zařízení, pokud jde o počet osob, jimž je takto schopen signál zajistit, ve vztahu ke stavbě sila a jiného místa. K mapě pokrytí předložené v odvolacím řízení nesmí být vzhledem ke koncentraci řízení přihlíženo. Vyvlastňovací úřad nemusel zjišťovat převahu veřejného zájmu, to měla prokázat žalobkyně a § 50 odst. 3 správního řádu se ve vyvlastňovacím řízení neuplatní, pokud je vykládán jako povinnost zjišťovat pouze skutečnosti svědčící pro veřejný zájem. Vyvlastňovací úřad nebyl povinen vyzvat žalobkyni k doplnění žádosti, protože nešlo o to, že by žádost žalobkyně nesplňovala formální požadavky.
36. Soud shrnuje, že v řízení před vyvlastňovacím úřadem žalobkyně *tvrdila*, že své zařízení nemůže umístit jinam než na stavbu sila, a odůvodňovala to jeho účelem (pokrytí signálem pro velkou část Sušice a Obce), umístěním (geografická poloha) a výškou stavby sila (nejvyšší budova v Sušici, která vyčnívá nad ostatními budovami v okolí a okolním terénem), neboť v jejím okolí není žádná další budova s obdobnými parametry a stavbu sila využívají pro šíření signálu i jiné subjekty. Svá tvrzení žalobkyně prokazovala výlučně fotografiemi, které osvědčily pouze to, že stavba sila převyšuje ostatní sušické budovy.
37. Soud konstatuje, že v řízení před vyvlastňovacím úřadem žalobkyně neprokázala, že by účelu vyvlastnění nebylo lze dosáhnout jinak než umístěním jejího zařízení na stavbu sila. Žalobkyně to sice tvrdila, ale nedoložila. Žalobkyně nijak neprokázala, proč je nutné pro pokrytí signálem území, které (ač ne zcela konkrétně) tvrdila, použít právě stavbu sila. Nebylo sice sporu o tom, že stavba sila je nejvyšší budovou v Sušici, ale žalobkyně neosvědčila, že by pro zamýšlené pokrytí signálem nebylo možno využít nějakou stavbu nebo místo mimo Sušici. Z fotografií předložených žalobkyní ani nevyplývalo, že by Sušice byla umístěna na nejvyšším místě území, které bylo potřeba pokrýt signálem

žalobkyně. Žalobkyně sice obecně tvrdila jedinečnost geografického umístění a výškových charakteristik stavby sila, avšak nijak ji neosvědčila. Skutečnost, že stavbu sila využívají pro šíření signálu další subjekty, neprokazuje, zda lze cílené území pokrýt signálem z jiného místa.

38. Soud připomíná, že Nejvyšší správní soud uvedl, že žalobkyně byla povinna již v žádosti, příp. k námitkám OZNŘ doložit skutečnosti nasvědčující tomu, že veřejný zájem na vyvlastnění převažuje nad zájmem na zachování práv OZNŘ. Jelikož to podle posouzení zdejšího soudu žalobkyně nedoložila, neunesla své důkazní břemeno a vyvlastňovací úřad její žádost správně zamítl. Soud při učinění tohoto závěru přihlížel jen k žádosti žalobkyně a její reakci na námitky OZNŘ. V souladu s pokynem Nejvyššího správního soudu měl zdejší soud za to, že vzhledem ke koncentraci řízení dle § 22 odst. 2 a 3 zákona o vyvlastnění a § 82 odst. 4 správního řádu nelze zohledňovat podání žalobkyně v odvolacím řízení. Jednak jde o zvláštní (koncentrovanou) povahu vyvlastňovacího řízení, kde vyvlastňovaný může své námitky uplatnit jen v určité lhůtě. Nelze připustit, aby vyvlastnitel teprve v odvolacím řízení tvrdil a/nebo prokázal skutečnost, kterou měl tvrdit a prokázat již v žádosti, a vyvlastňovaný by na to nesměl reagovat námitkami. Vyvlastňovaný má totiž časově omezený prostor k tomu, aby proti tvrzením a důkazům uvedeným v žádosti brojil námitkami. Pokud je vyvlastňovaný vzhledem k povaze vyvlastňovacího řízení ve svých námitkách přísnou koncentrací časově limitován, nesmí mít vyvlastnitel možnost svou žádost doplňovat o tvrzení nebo důkazy, na něž by vyvlastňovaný nesměl relevantně reagovat. Zákaz uplatňování nových tvrzení a důkazů v odvolacím řízení navíc vyplývá i z obecné regulace § 82 odst. 4 věty první správního řádu, byť ten se vztahuje jen ke skutečnostem nebo důkazům, které odvolatel mohl uplatnit dříve.
39. V této věci navíc posouzení přípustnosti doplnění tvrzení a důkazů po podání žádosti jak v řízení před vyvlastňovacím úřadem, tak i žalovaným nemá význam pro rozhodnutí věci, jelikož žalobkyně svou povinnost konkrétních tvrzení a jejich doložení důkazy nesplnila ani v odvolacím řízení. V odvolacím řízení žalobkyně totiž tvrdila jen skutečnosti, které nemožnost umístění zařízení žalobkyně na jiné místo konkrétně neosvědčovaly. Žalobkyně obecně tvrdila, že stavba sila je nejvyšší budovou i v (nekonkretizovaném) okolí Sušice. Pokud žalobkyně předložila mapu území zajištěného svým pokrytím ze stavby sila, nijak to neprokazuje nutnost umístění jejího zařízení na stavbu sila. Shrnutí, i kdyby žalobkyně mohla důkazy účinně doplňovat v odvolacím řízení (což nemohla), ty důkazy, které žalobkyně v odvolacím řízení předložila, neunesení důkazního břemene v řízení před vyvlastňovacím úřadem nenapravily.
40. Soud tedy z výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že žalobkyně neprokázala, že veřejný zájem na dosažení účelu vyvlastnění převažuje nad zachováním dosavadních práv vyvlastňovaného podle § 3 odst. 1 věty první zákona o vyvlastnění, a první (zamítavý) důvod rozhodnutý byl naplněn tak, jak konstatoval žalovaný v napadeném rozhodnutí. Navržené vyvlastnění tedy neobstálo v druhém kroku testu proporcionality (v testu potřebnosti). Žalobkyně neprokázala, že cíle žalobkyní požadovaného zásahu do práv OZNŘ nelze dosáhnout jiným způsobem, jenž by byl k vlastnickému právu OZNŘ šetrnější. Žalobkyně neprokázala, že neexistuje jiná skutková varianta (jiné umístění zařízení žalobkyně), jak dosáhnout tohoto cíle, která by do vlastnického práva OZNŘ nezasáhla nebo zasáhla méně intenzivně. Pokud tedy správní orgány v celku

prvoinstančního a napadeného rozhodnutí dospěly k závěru, že nebylo prokázáno, že cíle ve veřejném zájmu (cíleného rozsahu pokrytí signálem) nelze dosáhnout jiným způsobem než umístěním zařízení žalobkyně na stavbu sila, soud tento závěr aprobuje. Soud souhlasí s odůvodněním správních orgánů, že (nezpochybňovaná) poloha a výška sila neprokazuje nemožnost zajistit cílený rozsah pokrytí signálem umístěním zařízení žalobkyně jinak než na stavbu sila. Závěr žalovaného na str. 6 napadeného rozhodnutí, že provozovatel veřejné komunikační sítě může situaci řešit umístěním vysílače na jiné vhodné budově, popřípadě vybudováním samostatného stožáru s vysílačem na jiném vhodném místě v území, je zapotřebí vyložit tak, že žalobkyně neunesla své důkazní břemeno, jelikož neprokázala, že nemůže umístit vysílač na jinou vhodnou budovu, popřípadě vybudovat samostatný stožár s vysílačem na jiném vhodném místě.

41. Pokud žalobkyně v žalobě namítala, že vyvlastňovací úřad měl možnosti umístění zařízení žalobkyně zjišťovat vlastní činností, tyto námitky byly vyvráceny závazným názorem kasačního soudu v druhém zrušujícím rozsudku. Zde Nejvyšší správní soud vyložil, že odpovědnost za zjištění skutkového stavu nesla žalobkyně jakožto vyvlastnitel a vyvlastňovací úřad ji nebyl povinen vyzývat k doplnění žádosti ani tvrzení a důkazů o nich. Hájení veřejného zájmu vyvlastňovacím úřadu nenáleželo, a proto vyvlastňovací úřad nebyl povinen provádět důkazy, které nebyly navrženy.
42. Soud tedy posoudil první žalobní bod jako nedůvodný a potvrdil zákonnost prvního důvodu rozhodnutí. Jelikož správní orgány dospěly ke správnému závěru o nenaplnění druhého kroku testu proporcionality, k provádění třetího kroku testu proporcionality již nebyl důvod (srov. bod 34 prvního zrušujícího rozsudku).

Druhý žalobní bod

43. V prvním rozsudku soud dospěl k závěru, že je závěr správních orgánů o porušení zásady subsidiarity podle § 3 odst. 1 věty druhé zákona o vyvlastnění nepřezkoumatelný (srov. pasáž *Druhý žalobní bod* v bodech 50 až 64 prvního rozsudku a bod 6 prvního zrušujícího rozsudku).
44. V bodě 6 prvního zrušujícího rozsudku shrnul Nejvyšší správní soud závěry zdejšího soudu takto: Správní orgány dále dospěly k závěru, že rozhodnutím o vyvlastnění by byla porušena zásada subsidiarity vyvlastnění podle § 3 odst. 1 věty druhé zákona o vyvlastnění. I tento závěr správních orgánů je však nepřezkoumatelný. Zásada subsidiarity totiž není naplněna, pokud mohl vyvlastnitel získat práva, která žádá v návrhu na vyvlastnění, jiným způsobem. Důvody, které správní orgány uvedly, se však týkají jiného způsobu řešení účelu vyvlastnění. Jejich argumenty se tak zcela mýlí s § 3 odst. 1 větou druhou zákona o vyvlastnění.
45. V bodě 43 prvního zrušujícího rozsudku Nejvyšší správní soud výslovně potvrdil posouzení zdejšího soudu, že je závěr vyvlastňovacího úřadu, že zajištění potřebných práv je na rozdíl od energetického zákona možné i jiným způsobem než vyvlastněním, nepřezkoumatelný. V bodě 58 prvního zrušujícího rozsudku Nejvyšší správní soud výslovně uvedl, že věcně nepřezkoumával závěry zdejšího soudu o pochybení správních orgánů v závěru, že práva potřebná pro uskutečnění účelu vyvlastnění mohla žalobkyně získat dohodou nebo jiným způsobem.
46. Závěr soudu o důvodnosti Druhého žalobního bodu kasační soud v druhém zrušujícím rozsudku věcně neposuzoval (viz bod 52 druhého zrušujícího rozsudku). Soud proto

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

setrvává na svém posouzení v bodech 50 až 64 prvního rozsudku, které shrnuje následovně. § 3 odst. 1 věta druhá zákona o vyvlastnění se týká výlučně možnosti získání práva ke stavbě potřebného pro uskutečnění účelu vyvlastnění. Toto zákonné ustanovení se týká jen toho, zda a jak mohl vyvlastnitel získat oprávnění vyplývající z navržené služebnosti zavazující vyvlastňovaného v rozsahu navržené služebnosti. Skutečnosti, jimiž správní orgány argumentovaly a které soud popsal v bodě 55 prvního rozsudku, předmět regulace § 3 odst. 1 věty druhé zákona o vyvlastnění míjejí a možnosti nabytí práv odpovídajících právům z navržené služebnosti se netýkají. Závěr správních orgánů, že je možno práva ke stavbě potřebná pro uskutečnění účelu vyvlastnění získat dohodou nebo jiným způsobem, tak je nepřezkoumatelný, protože žádná ze skutečností, jimiž správní orgány ve prospěch tohoto závěru argumentovaly, se možnosti získání práva ve smyslu § 3 odst. 1 věty druhé zákona o vyvlastnění netýkala.

47. Druhý žalobní bod je tedy důvodný. Správní orgány řádně neodůvodnily závěr, že žádost žalobkyně je nutno zamítnout podle § 3 odst. 1 věty druhé zákona o vyvlastnění, protože je možno práva ke stavbě potřebná pro uskutečnění účelu vyvlastnění získat dohodou nebo jiným způsobem. Soud přisvědčuje žalobkyni, že nemožnost uzavření dohody žalobkyně s OZNR o služebnosti správní orgány nespороvaly (shodně body 68 až 75 druhého rozsudku).
48. Druhý důvod rozhodnutí však nemohl odůvodnit zákonnost napadeného rozhodnutí. V soudním přezkumu obstál první důvod rozhodnutí, a proto nemohla být zákonnost napadeného rozhodnutí dotčena tím, že nemohlo být opřeno o druhý důvod rozhodnutí. Pro závěr o zákonnosti napadeného rozhodnutí totiž postačoval alespoň jeden důvod pro zamítnutí žádosti žalobkyně.

Třetí žalobní bod

49. V prvním rozsudku soud dospěl k závěru, že správní orgány přezkoumatelně nevysvětlily použití liniového zákona v dané věci (srov. pasáž *Třetí žalobní bod* v bodech 65 až 76 prvního rozsudku a bod 7 prvního zrušujícího rozsudku).
50. Při posouzení tohoto žalobního bodu zavázal Nejvyšší správní soud zdejší soud v bodech 44 až 57 prvního zrušujícího rozsudku právním názorem, že (i) to, že vyvlastňovací úřad měl za to, že na vyvlastňovací řízení je třeba aplikovat liniový zákon, nečiní jeho rozhodnutí samo o sobě nepřezkoumatelným, (ii) správní orgány ve svých úvahách o důvodnosti žádosti liniový zákon vůbec nepoužily, rozhodnutí vyvlastňovacího úřadu nebylo postaveno na jakémkoliv ustanovení liniového zákona a pro své hmotněprávní závěry správní orgány liniový zákon nepoužily.
51. Soud v druhém rozsudku posoudil žalobní námitku, že správní orgány ve věci aplikovaly liniový zákon, který na případ nedopadá, jako nedůvodnou. Kasační soud totiž závazně stanovil, že hmotněprávní posouzení správních orgánů nebylo výsledkem použití liniového zákona. I žalobní námitka, že správní orgány ve svých rozhodnutích ani nevysvětlily, proč a jak liniový zákon v řízení použily, byla nedůvodná, protože kasační soud závazně stanovil, že samotný odkaz na liniový zákon nečiní správní rozhodnutí nepřezkoumatelným. Námitka, že správní orgány v řízení použily procesní regulaci liniového zákona, která zkrátila práva žalobkyně tak, že to mohlo způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí, nebyla důvodná. Žalobkyně v žalobě žádné konkrétní zkrácení svých procesních práv v důsledku použití procesní úpravy obsažené v liniovém zákoně

netvrdila. Vzhledem k § 75 odst. 2 s. ř. s. tak zdejší soud nemohl posuzovat, zda taková (netvrzená) procesní vada mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Soud tak respektoval závazný právní názor Nejvyššího správního soudu, aby v kontextu žalobních námitek posoudil, zda se správní orgány použitím modifikovaných procesních postupů podle liniového zákona dopustily podstatného porušení ustanovení o řízení, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Žalobkyně v žalobě nenamítla, že by byla postupem správních orgánů zkrácena na svém právu podat žalobu v zákonné lhůtě, a kasační soud závazně stanovil, že případná nejistota ohledně délky lhůty pro podání žaloby, která počala plynout až vydáním napadeného rozhodnutí, nemohla mít za následek jeho nezákonnost. Nejvyšší správní soud v prvním zrušujícím rozsudku zdejší soud zavázal, aby posoudil, zda se liniový zákon na věc uplatní. Zdejší soud dospěl k závěru, že na řízení o žádosti žalobkyně neměl být liniový zákon použit (viz body 76 až 82 druhého rozsudku).

52. Závěr soudu o nedůvodnosti Třetího žalobního bodu kasační soud v druhém zrušujícím rozsudku věcně neposuzoval. Soud proto setrvává na svém posouzení v druhém rozsudku.

Čtvrtý žalobní bod

53. V prvním rozsudku soud dospěl k závěru o nedůvodnosti *Čtvrtého žalobního bodu*, v němž žalobkyně namítala procesní vady (srov. body 77 až 83 prvního rozsudku). Správnost tohoto posouzení kasační soud v prvním zrušujícím rozsudku neposuzoval, proto zdejší soud na svém posouzení setrval i v druhém rozsudku (viz body 83 až 87 druhého rozsudku). V druhém zrušujícím rozsudku se kasační soud k tomuto žalobnímu bodu nevyjádřil.
54. Soud setrvává na svém posouzení, že žalobkyně nepopírala, že OZNŘ podala námitky včas před ústním jednáním konaným dne 18. 7. 2024. Žalobkyně se k námitkám OZNŘ vyjádřila dne 24. 7. 2024. Proces vedený vyvlastňovacím úřadem, pokud jde o nakládání s námitkami OZNŘ, tudíž nevykazuje žádnou vadu. Námitky žalobkyně, že se s námitkami nemohla seznámit před ústním jednáním a že měl vyvlastňovací úřad ústní jednání přerušit, nejsou důvodné, protože zákon nestanoví vyvlastniteli žádné právo na to, aby se mohl seznámit s námitkami vyvlastňovaného před ústním jednáním a aby bylo ústní jednání za tím účelem přerušeno. Žalobkynin akcentovaný odkaz právního zástupce OZNŘ na ústním jednání na námitky OZNŘ též nebyl případný, protože i kdyby na námitky při ústním jednání nikdo neodkázal, nemělo by to na jejich včasné podání žádný vliv. Čtvrtý žalobní bod nebyl důvodný.

VI.

Závěr a náklady řízení

55. Žalobkyně uplatnila v žalobě čtyři žalobní body.
56. V prvním rozsudku posoudil soud druhý žalobní důvod jako důvodný a čtvrtý žalobní důvod jako nedůvodný, aniž Nejvyšší správní soud shledal v prvním a druhém zrušujícím rozsudku toto věcné posouzení nezákonným. Proto je zdejší soud tímto posouzením tedy vázán. Odůvodnění závěru o důvodnosti druhého žalobního bodu a nedůvodnosti čtvrtého žalobního bodu soud uvedl v prvním rozsudku a zopakoval je i v druhém rozsudku, které jsou účastníkům i OZNŘ dobře známy (viz body 50 až 64 a 77 až 83 prvního rozsudku a body 68 až 75 a 83 až 87 druhého rozsudku).

57. V druhém rozsudku posoudil zdejší soud třetí žalobní bod jako nedůvodný. Nejvyšší správní soud neshledal v druhém zrušujícím rozsudku toto věcné posouzení nezákonným. Odůvodnění závěru o nedůvodnosti třetího žalobního bodu soud uvedl v druhém rozsudku, který je účastníkům i OZNŘ dobře znám (viz body 76 až 82 druhého rozsudku).
58. V tomto rozsudku tedy soud nově posuzoval jen důvodnost prvního žalobního bodu. V prvním žalobním bodě žalobkyně namítla nesprávnost závěru správních orgánů, že neprokázala převahu veřejného zájmu nad zachováním dosavadních práv vyvlastňovaného podle § 3 odst. 1 věta první zákona o vyvlastnění. Soud posoudil tento žalobní bod jako neopodstatněný (viz pasáž *První žalobní bod* v tomto rozsudku).
59. Závěr o nedůvodnosti prvního, třetího a čtvrtého žalobního bodu postačoval k zamítnutí žaloby jako celku pro nedůvodnost. Důvodnost druhého žalobního bodu totiž nemohla vést ke zrušení napadeného rozhodnutí. Nedůvodný první žalobní bod, který marně brojil proti správnosti jednoho ze samostatných důvodů správních rozhodnutí, totiž vedl k tomu, že žádost žalobkyně byla správními orgány správně zamítnuta. Jak je uvedeno v bodě 52 druhého zrušujícího rozsudku, rozhodnutí správních orgánů stálo na dvou důvodech pro zamítnutí žádosti o vyvlastnění (neprokázání převahy veřejného zájmu a nesplnění podmínky subsidiarity vyvlastnění dle § 3 odst. 1 věty druhé zákona o vyvlastnění). Pokud alespoň jeden z důvodů napadeného rozhodnutí ob stojí, není možné napadené rozhodnutí zrušit. Důvodnost námítky nesprávnosti závěru správních orgánů o nesplnění podmínky subsidiarity vyvlastnění dle § 3 odst. 1 věty druhé zákona o vyvlastnění (druhý žalobní bod) nemohla žalobkyni přivodit procesní úspěch a vést ke zrušení napadeného rozhodnutí. Závěr o nedůvodnosti prvního žalobního bodu a zákonnosti prvního důvodu rozhodnutí zamítnutí žádosti žalobkyni pro neprokázání převahy veřejného zájmu totiž vylučuje zrušení napadeného rozhodnutí pro nezákonnost jiného samostatného důvodu rozhodnutí (druhého důvodu rozhodnutí). Obstál-li v soudním přezkumu první důvod rozhodnutí, je napadené rozhodnutí zákonné. Proto soud výrokem I tohoto rozsudku žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
60. Soud považuje za vhodné akcentovat závěr Nejvyššího správního soudu prezentovaný v bodě 47 druhého zrušujícího rozsudku, podle něhož se zamítnutím žádosti o vyvlastnění podle § 24 odst. 1 zákona o vyvlastnění není spojena překážka věci rozhodnuté. Odůvodnění zamítavého rozhodnutí tak může vyvlastniteli posloužit jako poučení, jak podat novou žádost o vyvlastnění.
61. Převážná většina žalobkyní v žalobě k důkazu označených listin byla součástí správního spisu, jímž správní soudy dokazování neprovádějí, neboť nejde o důkazní prostředky a správní soud přezkoumává tyto dokumenty jako součást správního spisu. Soud pro nadbytečnost neprovedl k důkazu žalobkyní navržené výpovědi J. Ch. a J. V., rozhodnutí o předběžném opatření, odborné vyjádření, znalecký posudek ani důkazy navržené OZNŘ na druhé straně jejího vyjádření k žalobě. Ve vztahu k podrobné specifikaci těchto důkazních návrhů a důvodům jejich neprovedení odkazuje soud na body 89 až 92 druhého rozsudku.
62. O nákladech řízení rozhodl soud výrokem II rozsudku podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů nenáleží. Toto právo by náleželo procesně úspěšnému žalovanému, kterému však v řízení nevznikly náklady nad rámec jeho úřední činnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, č. 3228/2015 Sb. NSS), a navíc

se žalovaný práva na náhradu nákladů řízení vzdal ve vyjádření k žalobě a v podání ze dne 21. 5. 2025. Proto soud náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků řízení.

63. O náhradě nákladů řízení osoby zúčastněné na řízení bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 5 s. ř. s. ve znění ke dni 12. 1. 2025, kdy bylo řízení o žalobě žalobkyně zahájeno (srov. část sedmou, čl. XI, bod 2 zákona č. 314/2025 Sb.) Osoba zúčastněná na řízení nemá na náhradu nákladů řízení právo, protože jí soud neuložil žádnou povinnost související s dokazováním, s níž by osobě zúčastněné na řízení mohly vzniknout náklady podle § 58 odst. 1 in fine s. ř. s. Osoba zúčastněná na řízení ani nenavrhovala přiznání práva na náhradu dalších nákladů řízení z důvodů hodných zvláštního zřetele.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 4. května 2026

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
předseda senátu